

den frit skulde kunne vælge mellem alle Auktionsbyderne. Altsaa var man den Gang fra alle Sider fuldstændig enig om, at der ikke skulde være Tale om at gøre Privilegiene til Skatteobjekter i den Forstand, at de skulde bortforpagtes til de højtbydende. Man har endvidere været enig om ved den Ordning, som man vilde træffe, at hvis der skulde tages Afgift, var det Regeringen, der skulde bestemme Størrelsen af denne. Dette laa allerede deri, at man baade for „Berlingste Tidende“s Vedkommende og ogsaa for Stiftstidendernes maatte stille Regeringen fuldstændig frit, saaledes at den kunde vælge, hvilken Tidende den selv vilde. Men en saadan Frihed vilde jo ikke være mulig, med mindre man tillige lod Regeringen fri Hænder med Hensyn til at fastsætte Afgiftens Størrelse. Med Hensyn til dette fremdrog den ærede Ordfører, at den daværende Folketingsmand Bille skulde have udtalt, at efter hans Overbevisning vilde „Berlingste Tidende“s og Stiftstidendernes Privilegier kunne give en aarlig Indtægt af 100,000 Kr., og den ærede Ordfører fremdrog netop dette som et Argument for, at man nu var inde paa en moderat Afgift af „Berlingste Tidende“, naar man forlangte 40,000 Kr. Ja, det er ganske rigtig, at noget saadant har Bille sagt, men Bille tilføjede, navnlig i Anledning af, at han mødte Modsigelse fra forskellige Sider i Salen, at naar han mente, at der af Privilegierne kunde komme en Indtægt paa 100,000 Kr., var det kun, fordi man saa selvsølgelig maatte opgibe den Ret, Regeringen nu havde til at lade visse Bekendtgørelser indrykke uden Betaling, hvilket ogsaa var foreslaaet i Schjorvings Forslag — tror jeg nok — og saa tilføjede han endvidere, at saa maatte man da ogsaa „ligfrem sætte det hele til Auktion.“ Det er altsaa en anden Ting. Naar man vil gaa til ved disse Privilegier at sætte det hele til Auktion, kan man selvsølgelig saa 100,000 Kr. ud af det, det tvivler jeg ikke om, maaste man endog saa kan saa mere, men det vilde intet Menneste den Gang være med til, ikke en Gang Bille. Jeg fremhæver det igen, at det var man enig om fra alle Sider, at den Ordning at sætte Privilegiene til Auktion og bortforpagte dem til de højtbydende, vilde man ikke gaa ind paa. Den Ordning, man den Gang kom til, var denne, at Regeringen skulde søge at træffe en Overenskomst med „Berlingste Tidende“, hvorefter den skulde fortsætte Privilegiet mod at erlægge en Afgift, men hvis det ikke skulde lykkes at naa hertil for Regeringen, skulde der udgives en Stats-

tidende. Det var det, som blev vedtaget af Folketinget i 1870—71 efter Indstilling af Udvalgets Flertal, og da Sagen ikke kom til Ende i den Rigsdagsamling, fremsatte Indenrigsministeren næste Aar et Forslag, hvor han i den Henseende ganske holdt sig til, hvad Udvalgets Flertal havde foreslaaet. Men da var Stemmningen saaet fuldstændig om i Folketinget. Nu vilde man slet ikke gaa den Vej, nu vilde man partout ind paa en Regeringstidende, og derfor blev Regeringens Forslag forandret her i Tinget, saaledes at man gik ganske bort fra sin tidligere Stilling, og da Sagen kom op i Landstinget, erklærede Indenrigsministeren der, at han maatte betragte det foreliggende Forslag som et privat Forslag, i hvilket han ikke havde nogen som helst Del, og dermed var Sagens Stæbne afgjort. Som de Herrer ville se, har man altsaa den Gang forsøgt en Ordning, men man har søgt den ad Lovgivningens Vej. Det Forsøg, man anstillede, bristede, og som Folge deraf udstedte Regeringen den 2den Januar 1875 en Bevilling til Kammerherreinde Berling paa Udgivelse af „Berlingste Tidende“, og saaledes var Sagen ordnet fra Regeringens Side i Henhold til den Mændighed, der tilkommer Regeringen ifølge Grundlovens § 27. — Dette er Sagens Forhistorie. Nu foreligger der her et Forslag fra det ærede Udvalg, der gaar ud paa at fastsætte Afgiften af „Berlingste Tidende“ til 40,000 Kr. Med Hensyn til dette maa jeg sige, at det ærede Finansudvalg her bryder en ganske ny Bane. Hvad man saa har tænkt paa med Hensyn til Afgiften af „Berlingste Tidende“, har aldrig noget Menneste tidligere tænkt paa, at man skulde gennemføre en Ordning af denne Sag ved Bevilling paa Finansloven. Det har Finansudvalget hele Tiden af at have bragt frem. Som sagt, det er noget ganske nyt. At man ved et saadant Forslag, naar det tænkes vedtaget — og tænkes vedtaget, uden at man i Forvejen har opnaaet Enighed med Regeringen, hvad man ikke har — vil forandre Stillingen fuldstændig for Regeringen, er jo en Selvfølge. Thi hvad er Meningen med dette Forslag? Det er jo Meningen, at Regeringen nu ikke skal kunne udfærdige noget Privilegium paa Udgivelse af „Berlingste Tidende“ uden at betinge sig denne Afgift paa 40,000 Kr., og da tilmed Forslaget er affattet saaledes, at Beløbet kun er fastsat for Kalenderaaret 1896, maa det jo være Meningen, at man vil holde Rigsdagen Bladjen aaben, til for hvert efterfølgende Finansaar at kunne sætte muligvis et andet Beløb i Stedet. Saaledes som Ordene ere,